

De waarheid is een leugen

De waarheid is een leugen is een uitgave van
Van Driel Publishing, Brugge

© 2023 Van Driel Publishing
Auteur: Lisa Van Coillie
Redactie: Hannah Verdoodt
Omslagontwerp: Terence van Driel
Opmaak: Terence van Driel

ISBN: 9789493200937 (paperback)
ISBN: 9789493200951 (e-book)
ISBN: 9789493341098 (grote letteruitgave)

NUR: 332

WWW.VANDRIEL.BE
info@vandriel.be

*Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in
een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

**DE WAARHEID IS EEN
LEUGEN**

LISA VAN COILLIE

Soulful journey

Heel jezelf en zeg terug 'JA' tegen het leven!

Gun jij jezelf een nieuwe start? Ben je op zoek naar meer innerlijke rust? Wil je al langer iets veranderen in je leven? Lees dan vooral verder en zet de eerste stap naar een beter bestaan.

Deze retraite is een UNIEKE kans om je leven terug in beweging te zetten en komaf te maken met negatieve gedachten, destructieve emoties en pijnlijke ervaringen uit het verleden.

In het warme klimaat van Andalusië, midden in de prachtige bossen van Cádiz, kom jij helemaal tot rust en tot jezelf. Samen met een groep van maximum zes personen en onder professionele begeleiding, verblijf je vier dagen in een luxueuze ecolodge. Daar onderneem je een innerlijke reis om te (her)ontdekken wie je echt bent en wat jou taak is in dit leven.

Dit alles gebeurt door middel van intensieve gesprekken, relaxerende massages, yoga en helende opdrachten, verbonden met de vier elementen.

De grootste uitdaging tijdens deze reis is de tweedaagse staptocht naar persoonlijke groei. Tijdens deze tocht wandel je in je eentje door het woud met alleen het hoogstnoodzakelijke en leer je op jezelf te vertrouwen.

Na deze tocht ben je geen nieuw persoon, maar word je eindelijk wie je echt bent, authentiek en vrij. Dromen die je niet durfde te realiseren, kunnen nu werkelijkheid worden.

Twijfel niet langer, gun jezelf dit prachtige cadeau en boek deze reis naar je ware zelf!

DIZ

Hoofdstuk 1

Sanne

Achter een dikke, grijze wolk verscheen een opstijgend vliegtuig. Al snel volgden de eerste regendruppels en het zigzaggen van ruitenwissers. Ze vervloekte zichzelf, een paraplu had ze niet mee. De taxi remde af, ze opende het portier en stapte uit. De chauffeur haalde haar rugzak uit de koffer en hielp haar die op haar rug te bevestigen. Ze betaalde hem met haar laatste biljet en besliste - voor de zoveelste keer - in het vervolg het openbaar vervoer te nemen. In de vijf minuten die het kostte om van de taxi naar de ingang te rennen - ze droeg hoge pumps - was ze doorweekt. Hoe waterbestendig mascara ook kan zijn, het Belgische weer kent geen genade. Gelukkig zou ze daar de komende week geen last van hebben, Andalusië telde zomertemperaturen van gemiddeld 36 graden, met nul kans op regen!

Het eerste wat ze deed toen ze in de inkomhal van Zaventem luchthaven kwam, was de toiletten zoeken. Een paar vermoede reizigers kwamen net naar buiten, samen met een walm deodorant en goedkope parfum.

Ze ging de slecht verlichte ruimte binnen en vermeed zorgvuldig een confrontatie met de spiegel. Ongetwijfeld zouden twee pandaogen haar aanstaren. Ze hield haar polsen onder de kraan en spoelde haar gezicht met lauw water. Haar zorgvuldig opgemaakte kapsel mocht dan naar de vaantjes zijn, haar gezicht zou ze dat lot besparen. Gelukkig had ze een extra kapsel mee in haar handbagage.

Ze graaide in haar handtas en vond er de benodigde spullen: reinigingsdoekjes, wattenstaafjes, oogmake-upremover, mascararemoveur en een pot Niveacrème, haar beste vriend. De vuile doekjes en wattenstaafjes verdwenen na vijf minuten al in de vuilnisbak. Nu begon ze met het echte werk.

Ze wierp een snelle blik op haar telefoon, nog een half uur voor de check-in. Ze zou zich dus moeten haasten.

Er klonk het geluid van een toilet dat doorspoelde, een vrouw in jogging kwam naast Sanne staan om haar handen te wassen. Ze staaarde gebiologeerd naar Sannes beautycase. Aan haar wallen en fletse gelaatskleur te zien, had ze zoiets nog nooit in het echt gezien, laat staan de inhoud ervan gebruikt.

Een voor een haalde ze haar spullen uit haar beautycase en legde ze in gebruiksvolgorde op de wasbak. De truc was om net niet te veel te gebruiken van alles, classy maar niet trashy.

Haar buurvrouw vond nu ook dat ze hier al te lang stond en verliet de ruimte. Spijtig, dacht Sanne, de vrouw had wel potentieel.

Ze opende de inkomdeur van de toiletten en wierp een blik in de lange gang. Pas toen ze zeker was dat er niet meteen iemand zou binnenkomen, wisselde ze van haarstuk.

Als finishing touch zette ze met een bruin oogpotlood een schoonheidsvlekje rechts boven haar lippen. Ze maakte snel een selfie en postte die op haar Instagram @Vintagelife onder #myspiritualjourneybegins.

Tevreden met het resultaat ging ze naar de check-in. Er stond een ellenlange rij wachtende mensen, starend op hun schermpjes of naar buiten. Ze sloot achteraan aan en zette met een onhandig gebaar haar rugzak op de grond neer. Ze reisde liever met een trolley. Zo een die zowel voorwaarts als zijwaarts kan rollen. Een trekkersrugzak behoorde niet tot haar garderobe, maar de reisorganisatie was op dat vlak zeer streng: ze moesten hun spullen zelf kunnen dragen, inclusief tent en slaapzak. Ze had voor een pop-uptent gekozen, ze konden toch echt niet verwachten dat ze het ding ook nog zelf ging opzetten? Gelukkig werd alles betaald door haar werk, hierna kon ze die spullen weer tweedehands verkopen.

Nadat de rugzak veilig op de band rolde, ging ze naar de security. Ze legde alle spullen in twee plasticen bakken: haar handtas en een brede riem, samen met juwelen en haar paspoort, en liep zelfverzekerd door de metaaldetector.

Het stomme toestel begon te bliepen en een mannelijke

vrouw stapte op haar af. Ze leidde haar naar een kleedhokje en begon met een toestel haar lichaam te scannen. Toen ze tegen haar hoofd kwam, bleefte het ding gevaarlijk luid. Ze zuchtte en wist direct hoe laat het was. De veertig metalen kralen, natuurlijk, hoe stom dat ze daar niet aan had gedacht! Waarom had ze niet voor een haarstuk gekozen? Dan had ze zich deze beschamende situatie kunnen besparen. Gelukkig was de security dame minder nors dan ze eruitzag en liet ze haar, na een ruw betasten van haar hoofdhuid, verder lopen.

Ze rende naar de juiste gate, alle zitjes in de wachtruimte waren natuurlijk al bezet. Ze leunde afwachtend tegen een zuil terwijl ze haar omgeving bestudeerde. Op de stoeltjes zat een mix van ontspannen vakantiegangers, Spaanse zakenmannen en joodse gezinnen. Er liepen twee kinderen op de dalende roltrap naar boven, ze gierden het uit van de pret.

Ze dacht aan haar pleegzus Mandy, die zelf vijf exemplaren had rondrennen. Mandy had ooit gezegd dat ze er niet meer dan twee wilde, een jongen en een meisje. Aangezien ze zelf was opgegroeid met zeven pleegzussen, wist ze hoe belangrijk het was het evenwicht te bewaren. Haar vriend dacht daar anders over en dus was ze nu zwanger van nummer zes. De kinderen van Mandy waren altijd in beweging, tot grote ergernis van hun moeder die ze bij elke gelegenheid op de foto wilde vastleggen. Hun mond, ogen en oren stonden permanent open, krijsend om aandacht.

‘Vroeger als kind was ik ook zo hysterisch.’

Ze keek opzij, naar een jongen van nog geen acht jaar, die de twee kleuters op de roltrap een blik toewierp. Ondertussen stond hij, leunend tegen zijn koffer met dinosaurus-stickers, op een tablet te swipen. Ze draaide haar hoofd weg van de kinderen en keek zoekend in de vertrekhal. Misschien was er net iemand naar het toilet, dan kon ze die stoel snel inpikken.

Zoals gewoonlijk ontlokte haar verschijning de nodige jaloeze en nieuwsgierige blikken. Ze ging er niet op in, maar staarde zelfverzekerd terug, waarna de meesten al gauw schaam-

tevol naar hun knieën keken.

Ze was die blikken gewoon en ergens hield ze wel van die aandacht. Ze was anders en mensen reageerden nu eenmaal op alles wat afweek van de norm. Haar stijl was iets tussen Betty Page en Ditta Von Tees. Soms, als ze in een lichtere, romantische bui was, paste ze een blond haarstuk en had ze een Marilyn Monroe stijl. Sensueel, charmant, retro en glamour waren veelgebruikte commentaren van haar Instagramvolgers. Ze had geluk, haar figuur behoorde tot het zandloperstype (daar werkte ze elke dag aan, met een personal trainer en aangepast dieet) en haar borsten waren na twee operaties echte eyecatchers. Ze leek in niets meer op wie ze ooit was.

Een vermoeide oogopslag naar de stoere man op de tweede rij en hij stond haar zijn stoel af, terwijl hij een blik wierp in haar decolleté. Ze glimlachte en ging zitten tussen een bejaarde en een onopvallende vrouw. Haar nopjesjurk raakte de vale jeans van haar buurvrouw, die gebiologeerd naar Sannes pumps met polkadots staaarde. Ze had haar spuuglelijke stapschoenen, ook een verplicht item voor de reis, diep in haar rugzak weggestopt.

Haar stoel bevond zich helemaal achterin. Sinds haar laatste operatie - en dus lening - kon ze zich geen eerste klas meer permitteren. Toen ze als een van de laatsten door het gangpad liep, bestudeerde ze haar medepassagiers. Ze dacht aan de foto's in haar map. Daarop stonden bijna alle groepsgenoten. Een al wat oudere man en een dikke vrouw met platinablond haar leken er sterk op, beiden keken niet op van hun schermpje.

Zeven van deze tweehonderd passagiers zouden haar de komende dagen vergezellen op een reis naar het onbekende, naar zichzelf.

Toen ze een kwartier in de lucht hing, haalde ze een notitieboek en balpen uit haar handbagage. Deze reis was een 'cadeau' van haar werkgever Carl. Volgens hem was het de perfecte combinatie van het nuttige (artikels voor een reisreportage) en het aangename (een vakantie naar de zon). Ze had geantwoord dat

‘vakantie’ afkomstig was van het woord ‘*vacare*’, wat genieten betekent, en dat deze reis voor haar allesbehalve genot inhield. Daarop had hij haar verveeld aangekeken en gezegd dat ze dan maar terug moest naar haar kwaliteitskrant om de politiek in Gaza te verslaan, werk verzekerd. Deze trip was geen geschenk, maar een laatste kans om haar plaats als mode- en reisjournalist bij het magazine te behouden. Carl had haar haar laatste blunder nog steeds niet vergeven, zoveel was nu wel duidelijk.

Ze zette in een verrassend sierlijk handschrift - zoiets verleerde je nooit - haar eerste woorden op papier. Het was echt lastig zonder een backspace en copy-pasteknop en pas na veel denk- en puzzelwerk ontstond er een stuk.

‘Dag lieve lezers! Hèhè, hier zit ik dan, tien kilometer hoog in de lucht, op weg naar het warme (en droge!) Andalusië. Ik hoor jullie al denken: Sanne gaat een week liggen bakken in de zon en foto’s posten van bezoekjes aan culturele steden als Sevilla en het mooie Cordoba.

Wel lezers, ik moet jullie teleurstellen, niets van dat alles. In plaats daarvan ga ik zonder alcohol (deels zelf zonder eten), digitale media, luxe en comfort, mijn ware zelf ontdekken! Ik zal dus moeten afkicken van mijn suikerverslaving én digitale media, want er is geen wifi. Néé, ik rol dus geen fancy trolley achter me aan vol zonnecrème, clickets en lekkers. Wel draag ik een praktische trekkersrugzak met tent, slaapzak en andere overlevingsvoorwerpen (weet iemand wat een gamel is? Ik ook niet! Ik laat het jullie weten ...)

Toegegeven, de mooie uitzichten en warme temperaturen zullen er wel zijn, want we verblijven in een soort boomhutten in een enorm eikenbos in Tarifa - Cádiz.

Met een groep van zes deelnemers dompel ik me onder in de stilte, om zo hopelijk mijn krachtige kern op te duiken. Door yogalessen en mediatie reis ik van het hoofd naar hart (of was het omgekeerd?)

Maar het spannendste gedeelte blijft nog een groot vraagteken. Tussen dag een en dag vier word ik ergens in het bos

gedropt en ben ik 48 uur enkel en alleen op mezelf aangewezen (jawel, zonder telefoon of gps). Het ding heeft een naam, *soulful journey* of een individuele staptocht naar persoonlijke groei. Maar daarover horen jullie meer als ik - hopelijk heelhuids want er leven daar beren en slangen - terug uit het bos tevoorschijn kom. Spannend!

Ze moest nog een paar woorden schrappen, ze had immers slechts tweehonderd woorden tot haar beschikking, maar dat kon later nog. Ze stak het notitieboek terug in haar tas en pakte er een rol Mentos snoepjes uit. Ze duwde er tot haar plezier een roze snoepje uit, stak het onder haar tong en deed een dutje. Althans dat probeerde ze, de luide stemmen van haar Spaanse burens die continu in discussie leken, hielden haar wakker.

Uit verveling haalde ze dan maar de map boven met alle informatie over haar groepsgenoten. Het waren meer dan zeven pagina's. Als journalist leerde je dat er een belangrijk verschil was tussen nice to know en need to know, zelf wilde ze alles weten. Via digitale media en Google kon ze zich van de meeste mensen al een goed beeld vormen. Verbazend hoeveel informatie je kon afleiden van een Facebookprofiel, zonder daar iets voor te hoeven doen of vragen. Sommige wilden zelfs vrienden met haar worden zonder dat ze haar kenden. Mensen waren zo goed van vertrouwen. Zelf zorgde ze ervoor dat haar pagina haar imago weerspiegelde, niet haar ware persoonlijkheid.

Man 1

- Heeft mij toegevoegd als (Facebook)vriend.

- *Naam:* Johnny Demeyere. Ondanks zijn ongelukkig gekozen voornaam heeft hij het gemaakt als blitse nouveau riche. Ik herkende hem natuurlijk direct, zo'n kop vergeet je niet. Gelukkig is er geen kans dat hij mij herkent.

- *Leeftijd:* 48 jaar.

- *Uiterlijk:* Kaal, ongeveer 1m 80 en sportief gebouwd. Dui-

delijk een lichaam waaraan gewerkt is. Getuige zijn sixpack en gespierde kuiten. Hij ziet er veel jonger uit dan zijn vijftig jaar.

· *Werk:* Ondernemer in vastgoed. Kantoren in Antwerpen, Brussel en Knokke met vertakkingen in het buitenland (onder meer in Spanje en Zwitserland).

· *Verleden:* Nationaal horecamanager bij keten van softijs, business manager bij kledingketen, zaakvoerder van de reorganisatie Flyaway, manager van een horecazaak, een rusthuis, twee supermarkten. Er is weinig waar de man geen zaken in heeft gedaan, het zou me niet verbazen als hij over een paar jaar in de politiek stapt. Benieuwd of hij zich nog steeds bezighoudt met zijn verborgen zaak.

· *Familie:* Getrouwd met Agnes Defruyt. Ze hebben samen vier dochters: Katelijne, Dorine, Bea en Freya, en een hond Boxer. Een Franse bulldog, zo'n klein zwart mormel met een platte neus waardoor het beest amper nog kan ademen.

Heeft een oudere broer en een schoonzus met wie hij opvallend vaak én dichtbij gefotografeerd is.

· *Woonplaats:* Brussel - Schaarbeek. Woont in een prefab villa met privézwembad. Ik herkende het gebouw onmiddellijk. Vijftien jaar geleden zag het er net zo uit als nu, alleen lagen er toen geen zonnepanelen op het dak. Ik ben benieuwd of hij de kelder nog steeds gebruikt voor hetzelfde doel als toen.

Heeft ook een vakantievilla aan zee in Knokke Het Zoute. Hij gaat daar maandelijks een weekend met het hele gezin en de hond naar toe. Soms neemt hij zijn moeder of schoonfamilie mee (de schoonzus komt vaak langs zonder haar man met de kinderen).

· *Extra info:* Spreekt Spaans, Engels, Frans, Duits, Chinees. Geen informatie over zijn niveau.

Heeft drieduizend Facebookvrienden (waarvan tweedui-

zend vrouwelijke). Zeer gevarieerde, digitale vriendenkring met een paar hooggeplaatste (rechtse) politiciers en bekende figuren uit de media.

Draagt merkkledij, houdt van grote zonnebrillen en gekleurde sjaaltjes.

Heeft een Twitteraccount, geen Instagram. Hij post enkel dingen in verband met zijn bedrijfszaken of over het nieuws (overwegend rechts-conservatieve meningen).

Zijn vrouw Agnes heeft een eigen bedrijf genaamd 'Diesel dogs', gesponsord door haar man. Ze verkoopt er parfum voor reuen; "Help uw hond (en ongetwijfeld de baasjes) nog beter tot zijn recht te komen door deze verfijnde geuren, gepersonaliseerd en parabevrij." Ongetwijfeld wél getest op dieren.

· *Hobby's*: Lid van verschillende sportploegen: fitness, zwemen, golfen. Denk: polohemd met witte schoenen en een groen petje.

Drinken. Er zijn opvallend veel foto's van hem met een glas alcohol in zijn hand of voor hem op tafel.

Hij heeft een eigen paard. Ik ben niet zeker of hij er ook op rijdt, zijn oudste dochter Katelijne wel, elke redactievergadering vertelt ze er wel iets over. Ik weet meer van haar paard dan van haar partner.

Houdt van etentjes in sterrenrestaurants. De fitness zal ongetwijfeld zorgen dat hij dat strakke lichaam kan behouden.

Leest geen boeken (althans volgens Facebook). Luistert naar oude rockers als Bon Jovi en Bryan Adams. Kijkt vooral naar actiefilms genre James Bond en politiethrillers.

Af en toe woont hij een basketbalmatch bij van zijn dochter Bea, die speelt op professioneel niveau. Hij gaat ook wel eens naar een danswedstrijd van de volgende dochter, Dorine. Dat is de studerende dochter. Dorine wisselt even snel van outfit als lief, getuige de familiefoto's waar ze steeds met een andere stoere slungel op poseert.

Zijn jongste dochter Freya (+/- zes jaar, duidelijk een nakomertje) neemt hij soms mee naar de golfbaan. Op de foto's

loopt ze altijd als caddie achter de groep oude mannen.

Maakt elke zomer een verre reis naar een exotische bestemming. Ligt of zit dan met grote zonnebril in een stoel of hangmat. Sigaar en cocktail binnen handbereik. Op de achtergrond blinkt zijn gehuurde villa, privé lodge of het luxe resort in de zuiderse zon.

· *Ontbrekende foto's*: Gelukkige beelden van Johnny met zijn vrouw. Ik vond slechts twee foto's waar zij tweeën naast elkaar op poseren. Niet dat dit me erg verbaasd, hij was toen al niet trouw.

Foto's van Johnny die enig huishoudelijk werk verricht. Vermoedelijk laat hij dat over aan zijn vrouw of een bediende.

Foto's of berichten over zijn vader. Misschien is die al gestorven of hebben ze geen contact meer met elkaar?

· *Mogelijke redenen voor zijn deelname aan de soulful retraite*:

Een toekomstige scheiding?

Een gokverslaving- gokschulden?

Hij is toe aan een 'nieuwe uitdaging'?

Ziekte (kanker, MS, iets dat zijn toekomst- en zelfbeeld overhoophaalt).

Alcoholverslaving?

Latent homoseksuele verlangens?

Man 2

· Heeft mij niet toegevoegd als Facebookvriend.

· *Naam*: Walter Heirmans.

Heeft enkel een Facebookaccount voor vrienden, geen profielfoto.

· *Werk*: Informatie via Google: oud krantenartikel over de vakbonden bij het spoor. Hij is (was?) misschien treinbestuurder of conducteur bij de NMBS. Geen andere foto's te vinden.

Man 3

· Heeft mij toegevoegd als Facebookvriend.

· *Naam:* Tom Defruyt

· *Leeftijd:* 35 jaar.

· *Uiterlijk:* bruin, onverzorgd haar, gemiddelde lengte en donkere huid, vrij mager. Het soort geitenwollensokken man (lees: groene jongen, lees: alternatieve bakfietsman.)

· *Werk:* eigenaar van een ecologische webshop en parttime kliminstructeur.

· *Verleden:* sociaal werk gestudeerd aan de hogeschool, twee jaar als opvoeder bij mensen met beperking gewerkt.

· *Familie:* getrouwd met Aaike (ook een ecologisch, plasticvrij anti-wegwerpluier-type). Zij werkt als leerkracht in een methodeschool. Ze hebben een dochter en wonen in een hoeve met grote tuin. Floor (twaalf jaar) en de moeder hebben ook een Facebookaccount. Ze wilden geen vrienden met me worden.

Tom heeft drie broers, waarvan er een in de gevangenis zit (volgens de krant voor heling), er een als kapitein op een schip werkt en er een tuinbouwbedrijf runt.

· *Woonplaats:* Antwerpen (vroeger West-Vlaanderen).

· *Extra info:* Wordt herhaaldelijk vernoemd als woordvoerder of actievoerder in artikels over betogingen voor het klimaat en ecologische thema's.

Betrokken bij de vluchtelingenproblematiek als vrijwilliger.

Leest zo ongeveer alles van Anne Drake over links-liberalisme, boeken van Paul Verhaeghe en Dirk Dewachter, romans van Arthur Japin en Pascal Mercier.

Luistert naar indiemuziek, wereldmuziek en Sigur Rós.

Kijkt geen tv.

Heeft een moestuin op zijn dak, die hij deelt met burens en waar hij zijn eigen biologische groenten kweekt.

· *Hobby's*: Bergbeklimmen, spelen met zijn kind en joggen (joggen terwijl je afval van de straat raapt, hij heeft er een buurtcomité voor opgericht, ieder zijn hobby ...).

Houdt van tuinieren en kamperen. Er zijn zeker veertig foto's van zijn gezin bij een tent, tipi of in een blokhut op campings over de hele wereld - daar zal hij wel niet met het vliegtuig heen gaan.

· *Ontbrekende foto's*: Foto's met hem en alcohol of vlees. Ofwel gebruikt hij geen van beide of hij is goed in het verstoppen voor de buitenwereld. Ik gok op het eerste.

Een auto of motor.

Foto's met gekamde haren of vlekvrrije kledij.

Ecologisch onverantwoorde handelingen (zelf zijn schoenen zijn veganistisch).

· *Mogelijke redenen voor deelname aan deze retraite*:

Houdt er een geheime gok-/fastfood-/auto-/vlees-/alcohol-/drugsverslaving op na?

Worstelt met stiekeme, kapitalistische verlangens?

Heeft ondanks zijn biologische, fantastisch gezonde levensstijl toch een ongeneeslijke ziekte ontwikkeld?

Midlifecrisis?

Spirituele zoektocht?

Vrouw 1

· Heeft geen Facebook.

· *Naam*: Maria Wouters.

Niets over te vinden, geen enkel digitaal spoor. Wel mogelijk een dochter op Facebook.

· *Uiterlijk*: Maria is even dik en heeft ook fakeblond haar. Ze

draagt een jogging als ze naar een restaurant - lees: frituur - gaat. Een schande dat deze vrouwen hun lichaam zo laten verslonzen, ze beseffen niet wat een wonderbaarlijk instrument ze zo maar cadeau hebben gekregen!

· *Familie:* Dochter, (wil geen vrienden met me worden op Facebook, ze heeft wel een openbaar profiel).

Kaatje Wouters is 32 en werkt als onthaalouder in Halle. Ze heeft een BMI ver boven het gemiddelde, slecht geblondeerd haar en een grote neus.

De vrouw die naast haar staat op twee van haar tijdlijnfoto's is ongetwijfeld haar moeder.

· *Mogelijke reden voor deelname aan deze retraite:*

Afvallen? Eetstoornis? Detoxen? Depressie? Angst of andere psychiatrische stoornis?

Gescheiden? Of wanhopig op zoek naar een nieuwe man (de enige mogelijkheid is man nummer twee, maar ik geef haar niet veel kans).

Koopverslaving (alvast niet van mooie kleren ...)?

Vrouw 2

· Heeft me toegevoegd als Facebookvriend. Is ook Facebookvriend van Johnny.

· *Naam:* Ode Deconinck.

· *Leeftijd:* 32.

· *Uiterlijk:* Heeft korte bruine krullen (vaak ongekamd, bewust nonchalant), een gemiddelde lengte (eerder naar de grote kant - kan ook zijn dat ze hoge hakken draagt) en een gebruinte huid.

· *Werk:* Reisbegeleidster voor avontuurlijke groepsreizen bij verschillende organisaties. Heeft ook een boek geschreven over

zuuraanvallen in verschillende culturen, geen opbeurende literatuur dus.

· *Verleden*: Vertaler-tolk gestudeerd, daarna een aantal jaren in de horeca gewerkt.

· *Familie*: heeft een relatie met Siem Thioeun (Facebook enkel voor vrienden), afkomstig uit Cambodja, samen hebben ze een zoontje van zeven, Sayid.

Ze heeft twee jongere tweelingzussen, ze heten - serieus - Billy en Joelle.

Haar moeder heeft ook Facebook. Ze post er enkel foto's van katten, daar wil ik zelf geen vrienden mee zijn.

· *Woonplaats*: Deinze (sinds drie jaar, vroeger Brussel).

· *Extra info*: Heeft sinds vier maanden geen enkele activiteit meer vertoond op sociale media.

Haar foto's zijn voornamelijk van groepsreizen met adembenemende landschappen en fit ogende dertigers.

Ze heeft na haar eerste boek niets meer geschreven, heeft er destijds zelfs een prijs voor gewonnen.

· *Hobby's*: maakt eigen postkaarten, speelt piano.

Leest Isabelle Allende, Zweedse krimi's en alles van Nicci French.

Houdt van gemakkelijke kledij: Jack Wolfskin en alles van Decathlon - zonde van haar figuur.

Trekt geen selfies, staat enkel in profiel op twee foto's getrokken door anderen.

Bezoekt festivals, gaat vaak en graag uit in Ierse pubs, drinkt overwegend Guinness of rode wijn.

Rookt sigaretten, merk Camel.

· *Ontbrekende foto's*:

Foto's van haar man en zoon (Wil ze hen af/beschermen van

Facebook ?)

Recente foto's of posts

Kleedjes, jurkjes en make-up. Zonde, ze heeft nochtans potentieel!

· *Mogelijke reden voor deelname aan deze retraite:*

Trauma's uit haar jeugd?

Een werkongeval, burn-out?

Ongeneeslijke ziekte (van zichzelf of haar zoontje/partner)?

Liefdesperikelen?

Ze legde de papieren opzij en nam nog een Mentos snoepje, het laatste uit het pak. Het was een oranje, jammer. De Spanjaarden waren nu in discussie met een stewardess, van wie de neusvleugels begonnen te trillen, de valse glimlach viel nog net niet van haar gezicht.

Ze verbond haar oortjes met haar iPhone en luisterde naar een oud nummer van The Clash. Daarna waren de Spanjaarden gekalmeerd en voorzien van hun vijfde biertje. Er was nog een vel dat ze wilde lezen voor haar aankomst. Dit keer ging het maar om twee personen, de begeleiders van de komende retraite.

Begeleider 1

· *Naam:* Terra Vandewiele.

· *Leeftijd:* 55 jaar.

· *Uiterlijk:* Natuurlijk grijs haar tot op haar heupen. Een donkerbruine huid van de zon - de echte, niét die uit de relax & sun studio. Gespierd en slank, +/- 1 m 70. Draagt overwegend hippie kledij (lees: losse harembroeken, fladderende poncho's of kaftans en veel te veel juwelen).

· *Werk:* Lichaamsgericht en creatief therapeut. Op haar

website staat een lange lijst met specialisaties. Dit zijn er een paar: ademtherapie, bio-energetica, cranio-sacrale therapie, acupunctuur, relaxatietherapie, innerlijk-kind therapie. Na onderzoek blijkt dit wel degelijk therapie voor volwassenen, volgens deze visie heeft iedereen zo'n dreumes diep in zichzelf. De vraag is, wil je die eruit laten?

Haar lange lijst aan kwalificaties wordt ondersteund door "diploma's". Twee verlengde weekends en je bent al 'gediplomeerd' therapeut, een avondcursus en je kunt aan de slag met trauma's van kwetsbare mensen.

· *Verleden:* Was verpleegster tot haar veertigste, daarna richtte ze met haar man het retraitecentrum in Spanje op.

Familie: getrouwd met Willem. Samen hebben ze een zoon en dochter, beiden dertigers en wonen in België. Haar vader is gestorven, ze heeft een zus Trees.

· *Woonplaats:* In de winter, lente en zomer woont ze met haar man in Spanje-Tarifa op de retraiteplaats. In de herfst wonen ze in Alveringem, in een gerestaureerde hoeve in West-Vlaamse velden waar ze ook yoga-/meditatie-dagen organiseren.

· *Extra info:* Houdt van alle dieren (of trekt er gewoon graag en veel foto's van).

Eet veganistisch, ze hebben hun eigen stuk bio landbouwgrond in West-Vlaanderen.

Opvallend lenig (toon mij een vijftiger die zijn beide benen in de nek kan leggen?!)

Haar moeder is blind, ze gaan samen regelmatig wandelen aan de kust.

· *Hobby's:* Speelt gitaar en piano.

Leest Krishnamurti, Marianne Frederiksson, Shirley Maclaine ... maar ook Oprah Winfrey en 'Mijn Verhaal' van Michelle Obama staan in haar favorieten lijst.

Begeleider 2

· *Naam:* Willem Vandewiele.

Leeftijd: 60.

· *Uiterlijk:* Gespierd, iets kleiner dan gemiddeld (kleiner dan zijn vrouw) en kaal (ik vermoed bewust, aangezien hij een zeer wilde, harige baard heeft). Draagt sportieve kledij, strakke T-shirts met losse linnen broeken en sandalen, in de winters met sokken - gelukkig geen witte. Heeft een opvallende tatoeage op zijn linkerkuit van een wolf.

· *Werk:* Holistisch therapeut en yogaleraar.

· *Verleden/ervaring:* mindfulness trainer, ayurveda practitioner (wat dat ook moge zijn), energetisch therapeut, ELW (emotioneel lichaamswerk).

Zat tien jaar in het leger (schopte het tot kolonel, waarom hij er plots mee ophield is me een raadsel). Heeft al veel gereisd (yoga-spirituele reizen naar het oosten en wie weet ook naar een hoger bewustzijn).

Werkte als vrijwilliger op een Mercy Ship.

· *Familie:* idem Terra + heeft een oudere zus Nora.

· *Woonplaats:* idem Terra

· *Extra info:* Heeft amper foto's waarop hij niet lacht (eigenlijk maar een en daarop is hij aan het eten).

Houdt van Afrikaanse muziek, speelt zelf djembé en zingt mantra's (zie YouTube en Instagram #howtobecalm #meditateeveryday #liveyourtruelife - Waarschuwing: zéér slaapverwekkend!)

· *Hobby's:* hiking, kanoën en schilderen. Hij maakt vreemde, abstracte werken, volgens hem hebben ze geen uitleg nodig, volgens mij ook geen expositieruimte.

Leest alles van Paulo Coelho, Deepak Chopra en de Dalai Lama.

Ze borg de laatste papieren op en besloot om een tweede poging te doen. Ze sliep het overige deel van de vlucht.

In Malaga aangekomen, wilde ze zo snel mogelijk weg uit de luchthaven. Het was er te druk en de airco zou haar huid ruïneren. Eerst moest ze nodig een toilet zoeken. Een blik in de pas gepoetste spiegel zei genoeg, er was werk aan de winkel. Met haar vingertoppen bracht ze een nieuwe laag foundation aan en maakte haar gezicht weer toonbaar. Daarna ging ze haar bagage ophalen en liep direct naar de taxistandplaats.

Een aangename warmte overspoelde haar toen ze het gebouw verliet. De geur van diesel vermengde zich met die van citrusvruchten. Algauw werd ze belaagd door meerdere chauffeurs die deze 'bella chica' voor een 'special price' verder wilden helpen. Ze koos voor de enige vrouw van het gezelschap, een robuuste zestiger met hoornen brilmontuur. Ze vroeg de chauffeur om haar naar het gevraagde adres te brengen - die trok daarbij haar wenkbrauwen op tot ze een lijn vormden - en zette de rugzak naast zich op de achterbank. De chauffeur startte de radio - een klassieke zender - en trok op als een echte vent.

Tijdens de rit keek ze met nietsziende ogen door het raampje en liet het landschap aan zich voorbijglippen. De geuren, beelden en geluiden kwamen gedempt binnen, alsof ze naar iets keek op een postkaart, een vlakke afspiegeling van een ongreepbare realiteit. In plaats van te genieten van de vergezichten, bleef ze hangen in een grijze mist van herinneringen.

Een jeugdvakantie naar Zuid-Frankrijk, zij en twee volwassenaars in een stacaravan bij een groot meer. Een plastic picknicktafel en een opblaasbaar bootje. Ze was elf. Haar pleegouders heetten Robert en Francesca, of Peggy en Bram. Ze had bij elk van die koppels drie jaar gewoond. Een van de twee koppels had een eigen stacaravan. Elke vakantie reden ze hun vaste route naar dezelfde camping met dezelfde mensen en hetzelfde eten. En elk jaar opnieuw probeerden ze haar ervan te over-

tuigen om er met de andere kinderen te spelen (of 'vriendjes te maken' zoals ze het uitdrukten). Ze schreven haar zelfs in voor een voetbalkamp, waar ze uiteraard niet naartoe ging. Ze hield niet van andere kinderen, kinderen in het algemeen, ze vond ze raar en stom. Ze praatten als kleuters en deden dingen die geen enkel nut hadden, zoals schelpen rapen of zich verkleden.

'We are here miss.'

Ze schrok op uit haar gedachten en keek om zich heen. Ze stonden op een parking in de middle of nowhere. Er was enkel natuur, velden en bos. Ze had nog nooit zoveel van de hemel gezien zonder een toren, dak of vliegtuig, hier waren enkel vogels, boomtoppen en wolken. Ze had niets van de heenrit onthouden, enkel die stomme, witte caravan.

De taxichauffeur vroeg of ze zeker wist dat dit het juiste adres was, in deze buurt waren namelijk geen hotels of horeca.

Ze knikte, nam de rugzak over van haar taxichauffeur en rekende af. Ze gaf de vrouw een dikke fooi, in de ijdele hoop dat ze er, in plaats van sigaretten of drank, een tube dagcrème mee zou kopen. Ze vroeg zich af of ze de vrouw kon vragen of ze haar kon bellen in geval van nood. Voor ze er de kans toe had, keerde de vrouw om en scheurde terug naar de normale wereld.

Hoofdstuk 2

Walter

Warme lucht bij elke inademing, de geur van benzine, aarde en afval, het eerste zonlicht dat op zijn wangen straalde.

Het was ongemerkt zomer geworden. Hij had het wel gezien, door het keukenraam, alsof hij naar een vakantiefoto in december keek. De bloeiende tuin, langere en lichtere avonden, passanten met hun nog bleke huid onbedekt in de stralende zon.

Het was alsof hij nu, na al die maanden binnen, een nieuwe wereld in stapte. Vooral de geuren had hij gemist. Binnen rook alles hetzelfde, een mengeling van wasproduct en lavendel uit de luchtverfrisser. Soms, als Nancy thuiskwam van een bezoek aan de markt, een amalgaam van fruitgeuren, verse tulpen of rozen en een onbestemde geur die hij toeschreef aan te veel mensen op een plaats.

De veelheid aan geluiden overdonderde hem. Hij was bijna vergeten dat het er zo luid aan toe ging op straat. Toeterende auto's, optrekkende moto's, rammelde fietsen, jengelende kinderen, rinkelende telefoons, blaffende honden en kwetterende vogels. Hij wilde het liefst naar binnen gaan en zich terugtrekken in zijn kamer. Daar zitten en wachten tot alles beter werd. Hij zou de voordeur natuurlijk eerst op slot draaien, het hangslot controleren en zich dan verschuilen in de vertrouwde, afgesloten ruimte.

Nancy duwde hem nu met lichte dwang de deur uit, dit hadden ze afgesproken, hij wilde toch beter worden? Gelukkig konden ze direct vanaf de stoep in de zwarte taxi stappen.

Hij volgde Nancy in de luchthaven tot aan de incheckbalie op de hielen, letterlijk. Hij telde haar stappen en bleef naast haar lopen, wat leidde tot vervelende botsingen met toeristen en koffers. Er waren hier te veel witte mannen met brillen of

sandalen, ontelbaar. Hij moest zich op iets anders focussen en ademen, ook dit gaat voorbij.

Het moeilijkste moment was toen hij afscheid moest nemen van zijn vrouw. Aarzelend en met kleine stapjes liep hij van de check-in naar de volgende ruimte, terwijl Nancy hem van achter de glazen wand toezwaaide. Ze was plots onbereikbaar geworden, vanaf nu kon hij echt niet meer terug.

De vlucht verliep verbazend vlot. Het personeel was aardig, de veiligheidsvoorschriften werden duidelijk uitgelegd en zaten afgedrukt in de rugleuning van elke stoel. Hij zat, zoals gevraagd, net naast de nooduitgang. Er zaten geen verdacht ogende individuen in het toestel, althans voor zover hij dat kon beoordelen. Slechts drie blanke mannen met een bril. Voor alle zekerheid bestelde hij een glas rode wijn. Dat, gecombineerd met een kalmeringspil, zorgde voor een rustige vlucht. Hij werd pas weer wakker toen de eerste haastige passagiers rechtstonden, half aangekleed en nog kromgebogen met hun telefoons in de aanslag.

Op de luchthaven van Malaga stoorde hij zich aan de massa mensen die overal en nergens heen leken te gaan. Toeristen met trolleys, vijftien agenten met of zonder wapen, drie poetsmachines die als tanks over de blinkende vloeren gleden en daarbij een hels kabaal maakten. Hij telde vijftig blanke mannen met baard, zestig mensen met sandalen en ontelbaar veel mensen met zonnebril.

Hij zocht afleiding en keek naar de informatieborden, die waren allemaal in het Spaans en konden dus evengoed Chinees zijn. Hij volgde zijn medereizigers naar de uitgang. Zijn bagage kwam als laatste van de band. Er was niemand meer toen hij met zijn rugzak aan om zich heen keek. Hij staarde omhoog naar het informatiebord. Gelukkig was exit een woord dat iedereen begreep en dus volgde hij de groene borden.

Toen hij de luchthaven uitkwam, keek hij snel om zich heen. Hij stond op de taxistandplaats waar hij had afgesproken met een medegroepslid. Johnny Demeyere was de enige die gereageerd had op zijn oproep tot autodelen. Hij zat niet op dezelfde

vlucht, omdat hij voor zaken vaak in Spanje verbleef en al ter plaatse was. Alle taxi's waren wit, er stonden er nu elf maar ze reden continu af en aan.

Hij trok aan de riemen van zijn rugzak en keek op zijn nieuwe smartphone. Als hij ze niet zag, hoefde hij ze ook niet te tellen. Hij hield het toestel stevig in zijn hand geklemd, nu het nog kon. Naast koffie, snoep, drugs en alcohol stonden telefoons op de lijst met verboden goederen voor de retraite. Zonder die eerste vier kon hij wel overleven, maar een telefoon afgeven was net als een ledemaat afstaan, zonder moest je jezelf zien te redden.

Zijn scherm lichtte op zodra hij er zijn vinger op legde. Nancy had hem een bemoedigend bericht gestuurd.

Toi toi toi, je kunt het! Ik geloof in jou, nu moet je enkel nog in jezelf geloven. Hou van je x kusje x

Hij glimlachte en sms'te haar terug.

Bedankt schatje, ik hou ook van jou. Hopelijk overleef ik dit en kan ik hier terug ontdekken wie ik echt ben en wat mijn taak in dit leven is. xxx

Hij herlas zijn bericht, de zinnen kwamen zo uit de brochure van de reisorganisatie. Maar, zoals zijn huisarts altijd zei: 'Je kunt pas iets bereiken als je weet dat het bestaat.' Of zijn psychiater: 'Je moet het eerst geloven voor je het kunt doen. Tussen willen en bereiken, liggen soms jaren hard werken, maar gelukkig zijn er vakanties!'. Daarna raadde hij hem deze reis aan, als werkvakantie, kwestie van het nuttige met het aangename te combineren. Hij moest er toch een keer uit, daarbij legde de psychiater de nadruk op een keer en knipoogde.

Na tien minuten wachten op de taxistandplaats - er passeerden vijf witte mannen met baard, bijna iedereen droeg sandalen en een zonnebril - begon hij heftig te transpireren. Het was er immens druk, mensen met kinderen, koffers en huisdieren

liepen door, tegen en om elkaar heen. Wat als ze elkaar waren misgelopen? Hij ademde kort in en balde zijn vingers tot een krampachtige vuist. Hoe zou hij hier in godsnaam zijn reisgenoot terugvinden? Het zweet parelde op zijn gezicht. Hij stak een vinger achter zijn kraag en trok eraan, zodat er wat frisse lucht kwam. Het liefst zou hij zijn coltrui uitdoen, maar dat was zijn enige herkenningsteken. Hij zou een blauwe trui dragen, Johnny een wit geruit hemd.

Opeens greep er een sterke hand zijn schouder vast. Hij sprong verschrikt achteruit en viel van de stoep tegen een taxi aan. Hij werd nog nét niet omvergereden. De taxichauffeur toeterde een paar keer en riep iets in het Spaans, terwijl hij met zijn vinger tegen zijn hoofd tikte. Onmiddellijk werd hij overeind getrokken door twee sterke armen en voor hij het goed en wel besepte, stond hij weer op de stoep.

‘Sorry kerel, ik wilde je niet doen schrikken! Ik ben Johnny, Johnny Demeyere, aangenaam.’

Toen de man zag dat hij niet onmiddellijk reageerde, zei hij: ‘Jij bent toch Walter?’

Een grote, kale, gespierde man met een zonnebril stak zijn hand naar hem uit. Hij droeg een zijden sjaaltje over zijn wit gestreept hemd.

Hij schudde Johnny’s hand, die van hem trilde nog steeds. De hand van Johnny kneep de zijne zowaar plat. ‘Dag! Ja, ik ben Walter.’

‘Zullen we een taxi nemen, misschien niet deze.’ Johnny wees naar de agressieve taxichauffeur van daarnet en grijnsde. Daarna wandelde hij op zijn gemak tussen de verschillende taxi’s en praatte in vloeiend Spaans met de chauffeurs, sommige kende hij bij naam. Uiteindelijk koos hij een witte taxi met een donkere chauffeur. In de taxi werd Johnny opgebeld en begon een gesprek in het Engels.

Uit het weinige dat hij ervan kon opmaken, ging het over immobiliën en geld, werk dus. Hij was opgelucht dat hij niet aan smalltalk behoefde te doen. Hij keek uit het raam naar het voorbijglijdende landschap en sloot zich af voor de geluiden

van zijn buurman.

De beelden op schermpjes en reisgidsen konden totaal niet concurreren met de werkelijkheid. Ze reden door omgeploegde velden en akkers met daarachter, aan de horizon, de bergen als een soort beschermende en alziende goden, begroeid met frisgroene grassen. Rechts van hem zag hij de Middellandse Zee schitteren in het zonlicht. Palmbomen wisselden af met sinaasappelbomen en toen hij naar de helblauwe lucht keek, zag hij een havik cirkelen boven een vallei.

‘Dus jij komt hier ook om je ware zelf te ontdekken?’

Het duurde even voor hij door had dat Johnny tegen hem sprak. Alweer die grijns, dit keer zette Johnny zijn zonnebril af en onthulde daarmee een gigantisch blauw oog.

‘Euhm, zo zou je het kunnen zeggen ja.’

‘Heb je een vrouw, kinderen?’

‘Ja, ik ben getrouwd en heb een zoon.’

‘En hoe heten ze?’

‘Nancy en Wim.’

‘Aha.’

‘Jaja.’

‘Is het een toffe?’

‘Wie?’

‘Je vrouw. Want ik zeg je, ze zijn dun gezaaid, toffe vrouwen en ik kan het weten. Mijn dochters zijn oké, maar dat zijn nog meisjes.’

‘O... Nancy is euhm ... leuk en ze ...’ Johnny liet hem niet uitspreken.

‘De mijne heeft me dit bezorgd.’ Hij wees naar zijn blauwe oog.

‘Oei.’ Zou deze man hier zijn om huiselijk geweld te verwerken? In dat geval gedroeg hij zich verbazend vrolijk.

‘Nou ja niet letterlijk natuurlijk, ze dacht dat ze op een dief mikte, maar ik stond haar in de weg.’ Johnny draaide zich nu volledig naar hem toe en begon te vertellen.

‘Ik had dus die nacht de hond horen blaffen in de tuin, wat echt niet normaal is. We, euhm mijn vrouw, heeft hem goed

getraind, hij blaft enkel bij vreemd volk. Die hond is zo'n beetje haar kostbaarste bezit en geloof me, dat wil iets zeggen. Maar dus, ik ga die nacht naar beneden, want de vrouw vindt dat een mannenzaak, en ik zie een donkere figuur door de tuin sluipen. Nu moet je weten, die hond is inderdaad vrij kostbaar, het is namelijk een Franse bulldog *Blue French*, snap je? Bovendien was ze zwanger, de hond, dus reken maar een getal met vijf nullen.'

Er viel een stilte.

'Niet iets wat je zomaar los laat lopen, hé? Zeker niet omdat het beest ook nog een halsband draagt met zestien originele Swarovski-kristallen, verguld met 22-karaats goud. Een verjaardagscadeautje van mijn vrouw, voor de hond. Nu ik erover nadenk, zou ze mij er net zo lief een willen aanmeten, maar dan zonder diamanten.'

Walter zag opeens het beeld van Johnny met een leren halsband en een rondborstige vrouw die het touw strak om zijn hals klemde, hij begon bijna te glimlachen.

'Ik zag direct dat de kenneldeur openstond,' ging Johnny verder. 'De insluiper had het beest in zijn armen en wilde langs de tuindeur ontsnappen. Ik vatte hem net op tijd bij zijn kraag, hij liet de hond vallen en die begon als een gek te blaffen. Mijn vrouw had het idee om langs de achterkant van het huis te sluipen en hem via de tuindeur te verrassen, ja ze heeft soms wel goede ideeën. Op het moment dat de dief de tuindeur opendeed, liep de hond erdoor, de man bukte zich om het beest op te pakken en zo is het gebeurd.'

'Hoe dan?'

'Ik stond vlak achter de inbreker, met dit als resultaat.' Hij wees grijnzend naar zijn blauwe oog.

Het was alsof deze spraakwaterval hem elk moment kon verdrinken. Hij begreep niet dat deze man, die hij van haar noch pluim kende, hem direct zoveel vertrouwelijke informatie gaf. Hij zei niets maar probeerde iets tussen een grijns en een frons.

'Weet je wat nog het ergst van al is? Het eerste wat mijn vrouw deed nadat ze me een blauw oog had geslagen, was de dierenarts bellen. Ik moest zelf maar naar de politie en de dok-

ter gaan. Dus geloof je me nu als ik zeg dat vrouwen niet van de tofste zijn? Ik hoop maar dat er op deze trip een paar toffe bij zitten.' Hij nam zijn iPhone en voerde zijn toegangscode in.

Voordat hij nog maar een poging kon doen om beleefd weg te kijken, zag hij onwillekeurig hoe Johnny's vinger van links naar rechts swipete. Ongelofelijk, dacht hij, dat zo'n belangrijk man zo'n simpele pincode had!

'Ik heb er al een toegevoegd op Facebook, ziet er een lekker ding uit!'

Johnny werd opnieuw volledig opgeslokt door zijn scherm-pje en liet hem met rust. Tot voor kort dacht hij dat Facebook een soort kussen was waar je al dan niet op kon zitten. Zijn vrouw had hem uitgelegd hoe het werkte. Ze had ook een profiel aangemaakt in de hoop zo hun verdwenen zoon Wim op te sporen. Maar het was een doodlopend spoor.

Het bleef stil tot ze op de bestemming waren aangekomen, een kleine parking midden in de natuur. Ze moesten nog een stuk te voet gaan, over een smal pad door het eikenbos. Ze deelden netjes de rekening en laadden hun rugzakken uit de koffer. Die van Johnny zag er nieuw uit en er hingen allerlei gadgets aan. Hij zag een gouden flesopener in de vorm van een champagnefles, een zaklamp op zonne-energie en een groot zakmes met zijn familienaam erin gegraveerd.

Johnny bukte zich en keek door het autoraam. Hij wisselde een paar woorden met de chauffeur, haalde zijn telefoon boven en tikte een nummer in.

Toen de taxi wegreed, kwam hij breed glimlachend naast hem staan.

'Goeie Spaanse taxichauffeurs zijn dun gezaaid, vooral als je nog geld wil overhouden na de rit. Ik kom hier al jaren en nog altijd denken ze dat blank met een grote zonnebril gelijk staat aan fooien en afzetten.'

'Kun je dan niet beter zelf een auto huren?'

'Ik rijd niet met de auto.'

'O.' Hij draalde even ter plaatse, Johnny was alweer geboeid naar zijn scherm-pje aan het kijken.

‘Zullen we vertrekken?’ Hij stond met zijn ene voet al op het wandelpad en in de schaduw van het dennenbos. Johnny bewoog niet, bleef staan waar hij stond. Opeens klonk er het geluid van een motor en zagen ze een witte taxi aan komen rijden. Er stapte een jonge vrouw uit.

‘Dat is ze, die knappe van op Facebook,’ Johnny zette zijn bril goed op zijn neus, ‘als alle vrouwen in onze groep er zo uitzien, belooft het toch nog een leuke trip te worden!’

De vrouw deed haar rugzak aan en keek hun kant op. Ze zag eruit alsof ze op weg was naar een swingbal, maar dan meer dan vijftig jaar geleden. Haar zandloperssilhouet, de A-lijn rok en pumps met open tenen waren typisch voor een pin-up uit de boekjes.

Toen ze dichterbij kwam, zag hij dat haar lippen bloedrood waren en dat ze zorgvuldig gemaquilleerd was. Haar borsten leken elk moment uit haar jurk te kunnen springen.

Hij ging snel met zijn hand door zijn haar in een poging er enig model in aan te brengen. Zouden alle groepsgenoten zo’n glamoureuze indruk maken? Zelf droeg hij een simpele, beige bermuda, coltrui en praktische sandalen. Bovendien had hij geen kapsel en zag hij er ongetwijfeld uit zoals hij zich voelde: oud en versleten.

‘Hey, ik ben Johnny, kom jij ook voor de retraite?’ Johnny liep met zelfverzekerde tred naar de vrouw en gaf haar een kus op de wang.

‘Ja, ik ben Sanne. Blijkbaar moeten we nog een stukje wandelen voor we ter plaatse zijn.’ Ze sprak met een Franse r en wees in de richting van het bospad. Haar nagels waren bloedrood gelakt. Hoe ze daar stond, op en top als jaren 50-model met een trekruzak als buitenaards projectiel op haar smalle schouders, leek ze wel een anachronisme.

‘Bij deze begint onze innerlijke reis, benieuwd waar we zullen uitkomen.’ Johnny liep langs hen heen, verder in de schaduw van het bos.

‘Dag, en jij bent?’ Sanne keek naar zijn schoenen en schudde haar hoofd.

‘Walter.’ Hij wist niet of hij haar moest kussen of enkel een hand geven en stak zijn handen dan maar in zijn zakken. Gedrieën stapten ze, Johnny voorop, hijzelf een paar meters na Sanne, naar de locatie. Tijdens het wandelen luisterde hij naar de ritselende blaadjes en de korte conversatie tussen de twee die voor hem liepen. Er werd iets gezegd over het weer en de heenreis, tot Sanne zei dat ze liever in stilte verder wandelde. Johnny stopte met praten en begon in plaats daarvan een deuntje te fluiten.

Afwisselend werden ze gedoopt in fel zonlicht en de donkere schaduwen van hoge dennen of eiken in het bos. Hij snoof de zoete en frisse geur op, zijn ademhaling werd rustiger.

De hakken van Sanne lieten telkens kleine puntjes na in de aarde voor hem, als van een klein dier. Hij volgde haar spoor.